

Τοῦ μὲν νὰ γλείφῃ σὺν φαγᾶς
καὶ κόκκαλα προβάτων,
τοῦ δὲ νὰ γίνῃ Ραμπαγᾶς
καὶ τῆς Αὐλῆς θεράπων.

Τοῦ μὲν νὰ θλίπῃ σκυθρωπὸς
πολυτελείας γεύματα,
τοῦ δὲ Κορομηλᾶ σκοπὸς
νὰ θρίσκη περισσεύματα.

Σκοπὸς ἐκεῖνου πάλι
γὰρ πλούτη ν' ἀμφιδάξῃ,
κι' ἐκεῖνου, ποῦ νηστεύει,
σκοπὸς νὰ μὴν πιστεύῃ
πῶς εἶναι περισσὸς
τοῦ κράτους ὁ χρυσός.

Τοῦ μὲν νὰ ζῆ μ' ἐλπίδες
καὶ μ' ὀδοντογλυφίδες
τὰ δόντια νὰ παστρεύῃ,
δείχωντας ὁ καίμενος
πῶς εἶναι χορτασμένος
καὶ γὰρ ψωμί δὲν ρέβει.

Τοῦτου σκοπὸς νὰ δάξῃ
τοὺς σκύλους σ' τὴν ἀγγάρεα,
κι' ἐκεῖνου νὰ ρεμβάζῃ
μ' Ἀνορθωτῶν φεγγάρια.

Μέγας σκοπὸς αὐτοῦ
νὰ γίνῃ ριφτυτοῦ,
κι' ἐκεῖνου, ὅτε ζευζέκη,
σ' τὴν γῆ τὴν κασιδιάρα
νὰ κυνηγᾷ τὴν δασάρα
μὲ Μάνλιερ τουφεκί.

Τοῦ μὲν τὸν νέον ἄνδρα
νὰ κἀνῃ μπαταξῆ,
τοῦ δὲ σὰν τὴν Κασάνδρα
ν' ἀπακαιοδοξῆ.

Ἐκεῖνον νὰ χαζεύουν
τὸ θέρος σ' τῆς Εὐρώπαις,
τῶν ἄλλων νὰ μαζεύουν
ράκη θεσμῶν καὶ γῆρας.

Τοῦ μὲν καθὼς ὁ Σόλων
νόμους σοφοῦς νὰ γράφῃ,
ποῦ τοῦτος πρῶτος βίωσεν
νὰ τοὺς κρεμᾷ σ' τὸ ράφι.

Τοῦ δὲ σκοπὸς νὰ τύχῃ τιμητικοῦ βραβεῖου
καὶ δεξιῶν ἐπαίνου,
γενόμενος καὶ μένων
γαϊδοῦρι διὰ βίου.

Τοῦτου σκοπὸς μεγάλος
νὰ γίνῃ παπαγάλος,
κι' ἕνας σκοπὸς ἀπάντων νὰ γίνουσι κἀτι τί,
καὶ πρὸ παντὸς γεράκια, γῆρας, σταυραετοί.

Καὶ σοῦ σκοπὸς νὰ τριγυρᾷς μὲ δίσκο ψωμοζήτητη,
κι' ἐμοῦ νὰ θέλω νὰ κλειστῶ μὲς σ' τοῦ Δρομοκαίτη,

προτοῦ, ὅτε Περικλέτο μου, μὲ δέσουν κατ' ἴδιαν
μὲ νέας Ἀνορθώσεως μακρὸν ζουφλομανθῶσαν.

Π. — Ὅμως εἶναι καὶ σκοπὸς μου τὸ νὰ σὲ χορταῖνω ξύλο...
ἔχασα νὰ σοῦ τῆς βρέξω καὶ σ' τὸ παραμένο φύλλο.

Νίκη μεγάλη τοῦ χρυσομάλλη.

Τοῦτος τοῦτος, ποῦ μαυρίλα
τὸν ἐπλάκωσε μεγάλη,
καὶ τοῦ Δράμαλη τὴν νίλα
ἔπαθε κι' αὐτὸς σὲν ἄλλοι.

Τοῦτος, ποῦ κουμπάρων πλήθη
ἔχει σ' ἄλλα τὰ χωριά,
πλὴν σκληρῶς ἐλθαμονόβη
κι' ἀπὸ κάθε κουμπαρᾶ.

Τοῦτος, ποῦ φορεῖ σακάκι,
κι' ἴσα μ' ἕνα φουντουκάκι
τοῦχου τὴν καρδιὰ φερνάκι.

Τοῦτος ὁ ρεπουμπλικάνος μὲ ρεπουμπλικὰ στακτιά,
ποῦχε σὺμβολο τὸ πεύκο, τὸ κορδόνι, τὴν μυρτιά,
καὶ σὰν σπύρο καὶ σὰν ἴσα κέρνει πάντοτε φωτιά.

Τοῦτος τοῦτος, ποῦ τὸν πιάνει κάθε τόσο τὸ μπουρί,
ποῦ καὶ σήμερ' ἔμπορεῖ
μὲ σωτήρας καὶ πυγμαίους τῆς παρούσης ἐποχῆς
νὰ βροντήσῃ καὶ ν' ἀστράψῃ,
κι' εἶχε μὲ τὸν Κόντε γράφει
τὸ πρωτόκολλον ἐκεῖνο τῆς τελείας ἀποχῆς.

Τοῦτος τοῦτος, ποῦ τὸν τρώει γὰρ τὸν Κρητικὸ μεράκι,
ἔδῃκε μέσα σ' τοὺς Ἀρκάδας κάτασπρο περιστεράκι,
κι' εἶξ' Ἀρκάδων συνοδεία
μὲ φλογέρας τραγουδεῖ:
ἀσπρὸς σ' τὴν Ἀρκαδία
τῆς Ἀθῆνας τὸ παιδί.

Τόσκις πίκραις τόρα πᾶν,
χαίρει κι' ὁ μεγάλος Πάν,
τῆς μυρτιάς ἀνθίζουσι κλάδοι.

Κι' ὅλοι ψάλλον μὲ γλυκάδα
γι' αὐτοὺς ποῦ κἀναν Ἀρκάδα
τῆς Ἀθῆνας τὸ ζαρκάδι.

Πάλι τὸ χρυσὸ μαλλί
θᾶμπῃ μέσα σ' τὴν Βουλῆ,
καὶ λεβέντικα θὰ βάλῃ τὴν γνωστὴ ρεπουμπλικὰ του,
κι' ἂν τὸν πιάσουν ἀνεπίστως ὅπως πρὶν τὰ νευρικά του,
θὰ τοῦ δείξῃ τοῦ Λευτέρη
πῶς τὸ τρίβουν τὸ πιπέρι,
καὶ θὰ κἀνῃ τὸν καθέναν τῆς πυγμῆς Ἀνορθωτὴ
νὰ τὸν πᾶρ ριπιτί.

Τὴν Ἀνορθωσιν ἔχει σημάδι,
καὶ μὲ τρίχα Σαμψῶνος χρυσῆ
τῶν Ἀρκάδων πετὰ τὸ ζαρκάδι
καὶ σ' τὸν Βέ ξεφωνίζεις εἰς εἰ;